

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ 1903

ΒΓΑΙΝΕΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΜΗΝΑ

διοικήτης, εκδότης και ευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταχτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ,
Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ,
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Α. ΣΤΕΪΝΜΕΤΖ

Γραφεία: Κολοκοτρώνη 25β

(Χάρτοπωλείο Γ. Ξανθουδάκη)

Επιστολές, επιταγές κτλ. παρακαλούμε να δι-
ευθύνονται: Δημ. Π. Ταγκόπουλο Poste Re-
stante Εξωτερικού, Αθήνα.

ΣΥΝΤΡΟΜΕΣ:

Για την Ελλάδα	δρ.	30	το χρόνο.
	"	15	το εξάμηνο.
	"	8	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία & Αίγυπτο	£	1	το χρόνο
	£	0,10	το εξάμηνο
Για την Αμερική	\$	5	το χρόνο
	\$	3	το εξάμηνο

και για τα άλλα μέρη 40 φρ. τη χρονιά.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΥΤΟΙ οί αίμοχαρέςτατοι Μπολσεβίκοι
στο καταραμένο Σύντάγμά τους, άρθρο 19,
τσαμπουνάνε πώς «ή ΤΙΜΗ της δια των
δύλων υπερασπίσεως της Δημοκρατίας ΑΠΟ
NEMΕΤΑΙ μόνον εις τους εργάτας. Τα μη
εργατικά στοιχεία του πληθυσμού υποβάλλον-
ται εις άλλας στρατιωτικές υποχρεώσεις».
Ετσι, την αποστολή στο Μέτωπο οί Μολ-
σεβίκοι τη χαρακτηρίζουν ως Τιμή, ενώ τα
Αστικά Κράτη τη θεωρούν ως ποινή. «Θά
σὲ στείλω στο Μέτωπο»! απειλοῦν κάθε ανυ-
πόταχτο στρατιώτη οί θνώτεροί του και γίνε-
ται τὸ βάρβαρο ἀνθρωποκυνήγι, πὸν ταπεινώ-
νει τὸν ἀνθρώπο, καταμεσήμερα μέσα στοὺς
κεντρικώτερους δρόμους (δὲ μιλάμε γιὰ δώ-
μιλάμε γενικά γιὰ τ' Αστικά Κράτη) ἴσως
γιατὶ οἱ ἀνθρώποι ἀρχίσανε νὰν τὸ νιώθουνε
πὸς ἐτέλλονται στὸ μακελειὸ γιὰ νὰ υπερα-
σπιστοῦν ξένα συμφέροντα κι ὄχι τὰ δικὰ
τοὺς, ὅπως γίνεται στὴν καταραμένη Ρωσ-
σία.

ΕΝΑ βιβλίο διαλεχτὸ μᾶς χάρισε τοῦτες
τὲς μέρες τὸ «Αθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο», τὸ
«Χιουμοριστικὰ διηγήματα» τοῦ Μάρκ Του-
αίν, μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν Κώστα Οὐράνη.
Ὅσοι θέλετε νὰ νιώσετε καλὰ τί εἶναι τὸ Ἑγ-
γλέζικο χιούμορ καὶ νὰ γελάσετε πλατιὰ μ-

δοος, αὐτὸς παίξει τραγωδία, ...
Ὁ Ἑρρῖκος ὁ Ἑκτος πουλᾷ θρησκευτικὰ βιβλία.

— Εἶδες τὸ Ναπολέοντα, Σάντυ;

— Πολλὲς φορὲς. Περιᾷει τὸν καιρὸν τοῦ κόβον-
τας βολτες, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ μὲ τὸ τηλε-
σκόπιό του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ
σιενοχωρημένος, γιατί ὡς στρατιωτικὸς, δὲν ἔχει τὴν
ἴδια θέση πὸν εἶχε στὴ γῆ.

— Εἶναι ἄλλοι πὸν σπουδαῖοι;

— Βέβαια. Εἶναι ἀνθρώποι γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν
ἔγινε ποτὲ κανένας λόγος στὴ γῆ, γιατί δὲν τοὺς δό-
θηκε εὐκαιρία νὰ δείξουν τὸ στρατηγικὸ τοῦ πνεύμα,
ἀνθρώποι ὅπως ὁ μπαλλωματῆς, ὁ κτηνίατρος, ὁ τραχι-
στὴς γιὰ τοὺς ὁποίους σοῦ μίλησα. Ἀνθρώποι πὸν
δὲν κρατήσανε ποτὲ στὴ ζωὴ τους εἰς σπαθὶ ἢ πὸν δὲ
εἶχαν ποτὲς μιὰ κανονιά. Ἀλλὰ εἶχαν τὴ στρατηγικὴ
μεγαλοφυΐα, ἀν καὶ δὲν τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴ
δείξουν. Κ' ἐδῶ, πῆραν τὴ θέση πὸν τοὺς ἔπρεπε,
μὲρὸς ἀπὸ τὸν Καίσαρα, τὸν Ἀλέξανδρο, τὸ Ναπο-
λέοντα. Τὸ μεγαλῦτερο στρατηγικὸ πνεῦμα πὸν παρή-
γαγε ὁ κόσμος μας, εἴταν ἕνας πλινθοποιὸς τῆς Βε-
στώνης ἢ κάποιον ἀπὸ κεῖ, πὸν πέθανε κατὰ τὴν ἐπανά-
σταση. Ὀνομαζότανε Ἀβσαλὸν Τζῶνς. Τὸν τριγυροῦσε
ὁ κόσμος ἐδῶ. Ἄν εἶχε τὴν τύχη νὰ διευθύνει στρατὸ
θὰ ξεπερνοῦσε σὲ μεγαλοφυΐα ὅλους τοὺς στρατηγοὺς
ὅλων τῶν καιρῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν τύχη. Μά-
ταια εἶχε ζητήσῃ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἀπὸς στρατιώ-

της. Είχε χάσει δύο δάχτυλα του δεξιού χεριού σ' ένα ατύχημα. Δεν τον δεχτήκανε. 'Αλλ' αυτό δεν εμποδίζει να έχει τη θέση στην οποία του δίνει δικαίωμα ή ιδιοφυΐα του. Καί κανείς δεν κοίταξε τον 'Αλέξανδρο ή το Ναπολέοντα, ήταν ο 'Αβσαλόν Τζώνς είναι κάπου εκεί.

Ο ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— «Από μικρός, πολύ μικρός ακόμα, θυμάμαι πώς είχα το γυάλινο ανθρωπό μου. Θα είμουν ως δέκα—δώδεκα χρονών όταν τον πρωτογνώρισα ή καλύτερα όταν τον πρωτοείδα. Από τότε με παρακολουθούσε βήμα προς βήμα τόσο, που στο τέλος κατόντησα να τον πιστέψω για δεύτερο έαυτό μου.

Το γυαλένιο του σώμα χρωματιζότανε μ' ένα αλαφρό ρόδινο χρώμα σάμπως μια απαλή φλόγα να έκαιγε εντός του.

Και τον αγαπούσα πολύ το γυάλινο ανθρωπό μου.

Είχα κατοικήσει να αισθάνομαι μαζί του, να αισθάνομαι μόνο μ' αυτόν. Κάτι το ακατανόητο μου συνέβαινε. Κάθε λύπη ή χαρά που ένοιωθα, μου φαινότανε πώς την ένοιωθα διά μέσο του σώματός του και όχι διά μέσο του δικού μου.

Όρες, θυμάμαι, καθόμουν και κοιτάγα τα μάτια του, μαύρα μάτια όνειροπόλα, χωρίς να σκέπτομαι τίποτα, χάνοντας σιγά σιγά τη συνείδηση της ύπαρξής μου.

Όπου κι αν πήγαινα, ε,τι κι αν έκανα, πάντα σύντροφό μου τον είχα. Και πάντα, στην παραμικρή μου πράξη, στην παραμικρή μου σκέψη, ένας φόβος για το εύκολοσύντριπτο σωματάκι του με κατείχε.

Ίσως σου φαίνεται απίθανο αυτό που σου λέω και όμως είναι αληθινό και πρέπει να το πιστέψεις. Ναι, είναι αληθινό...

Έκοφε μια στιγμή τη διήγησή του και κοίταξε ρεμδός στο βάθος της θάλασσας, που χρυσά συννεφάκια πλανιόντανε. Έπειτα από λίγο εξακολούθησε με σιγανή φωνή.

— «Έρχόντανε στιγμές, και ώρες ακόμα, που έπαυα να υπάρχω. Υπήρχα μονάχα με το γυάλινο σύντροφό μου, ζούσα μονάχα γι' αυτόν. Σαν όνειρο που έρχονται τώρα στη θύμηση οι στιγμές εκείνες. Πόσο είναι μακριά... Λες και κάποιος ατμώδης πέπλος τις καλύπτει... 'Ας είναι...

Κι όμως, αν κ' έδλεπα πώς, μέρα με την ημέρα, έχανα το εγώ μου, πώς ένστερνιζόμουνα το εγώ του γυάλινου φίλου μου, δε λυπόμουνα γι' αυτό, ούτε άπορούσα. Δέ θυμάμαι τώρα καλά τι αισθανόμουν τότε... Μου φαίνεται όμως πώς άφινόμουν στην υποχώρηση αυτή μοιραίως...

Ναι, μοιραίως. Νόμιζα, ή μάλλον είχα την πεποίθηση πώς έτσι έπρεπε να γίνει, κ' ή ζωή μου εξακολουθούσε κατ' αυτό τον τρόπο.

Στο τέλος κατόντησα να συνυπάρχω, έντελώς πιά, μαζί με το γυάλινο αυτόν άνθρωπο, έχοντας συγχρόνως και τη συνείδηση της διπλής μου αυτής ύπαρξης... Δεν ξαίρω αν καταλαβαίνεις καλά, όσα σου λέω. Είναι αλήθεια πώς δεν μπορώ να σου εκφράσω ακριβώς όλα εκείνα τα παράδοξα πράγματα...

Σώπασε για λίγο και μια βαθειά ρυτίδα χαράχτηκε στο μέτωπό του. Φαινότανε βυθισμένος στο χάος των αναμνήσεων, σαν άνθρωπος που προσπαθεί να συναρμολογήσει τις σκέψεις του. Έστερα ξανάρχισε, με φωνή παλλόμενη, την παράδοση ιστορία του.

— «Μια μέρα γνώρισα έναν άλλον άνθρωπο, που, εθώς εξ αρχής, μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Στα σκοτεινά του μάτια αντιφέγγιζε κάποια παράδοξη χαλύδδινη λάμψη, που μου έφερνε δυνατό ανατρίχιασμα, όταν τα στύλωνε στα δικά μου. Αισθανόμουν πώς είμουν ανίκανος ναποφύγω τη ματιά του που με υπαγνίτιζε, μου έπεδάλλετο. Το ξαίρεις πώς πάντα υπήρξα ασθενικού χαρακτήρα, σχεδόν μη μπορώντας να έχω ποτέ γνώμη δική μου.

Για κάθε μου σκέψη, για κάθε μου ιδέα σκεφτόμουν να βρω ποιός μου την ένέπνευσε... Δεν μπορείς να φανταστείς τι τρομερό πράμα είναι αυτό... Να ξαίρεις πώς τίποτα δεν είναι δικό σου, τίποτα δεν υπάρχει για το όποιο να πεις με υπερηφάνεια: — Αυτό μου άνήκει. Τίποτα, τίποτα...

Άλλά ξεφεύγω από το θέμα μου και φοβούμαι μη σε κουράσω. Λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος έρχισε σιγά-σιγά να μου επιβάλλεται με την ισχυρή του θέληση, να παίρνει ένα μεγάλο μέρος της ύπαρξής μου, να κυριεύει το εγώ μου.